

Nr 81.

Uppläst och godkänd i Första kammaren den 1 maj 1912.
» » » i Andra kammaren den 1 maj 1912.

*Riksdagens skrifvelse till Konungen angående utredning om fängelse-
läkarnes kompetens i rättspsykiatriskt afseende.*

(Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 1.)
(Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 8.)

Till Konungen.

Uti en inom Riksdagen väckt motion har framhållits behovet däraf att åtgärder vidtoges i syfte att höja fängesläkarnes kompetens i rättspsykiatriskt afseende.

Till stöd för motionen har anförts, att sinnessjukdom vore relativt mycket vanligare bland brottslingar än bland befolkningen i allmänhet, samt att undersökningar angående förekomsten af sinnessjukdom hos fångar, som blifvit straffade för vissa bestämda brott, gifvit vid handen, att frändskapen mellan sinnessjukdom och brott vore mycket olika inom olika brottskategorier och störst vid några gröfre brottsarter, såsom mord, mordbrand och vissa sedlighetsförbrytelser. På grund häraf vore det af vikt, att icke sinnessjukdom eller psykisk abnormitet under rannsaknings- och fängelsestid förbisåges. Detta vore af betydelse dels med hänsyn till den enskilde individens rättssäkerhet, så att icke sinnessjuka personer riskerade ett för dem ödeläggande fängelsestraff i stället för att få den

vård, deras tillstånd kräfde, dels ock med hänsyn till samhällsskyddet, så att icke sinnessjuka personer, som alltjämt vore samhällsfarliga, återfinge friheten i stället för att öfverföras till sinnessjukanstalt.

Till förekommande af båda dessa olägenheter syntes det vara nödvändigt, att fängelseläkarna ägde icke alltför ringa psykiatriska insikter och erfarenheter, hvilket borde vara fallet beträffande icke endast läkare vid rannsakningsfängelser, hvilka hade att afgifva utlåtande i fall af tvifvelaktig sinnesbeskaffenhet, utan med minst lika mycket skäl jämväl läkare vid straff- och centralfängelser samt tvångsarbetsanstalter, på hvilka sistnämnda läkares sakkunskap det närmast berodde, om vid rannsakingen förbisedd sinnessjukdom under strafftiden blefve upptäckt, äfvensom huruvida symtomen på en i fängelset så småningom sig utvecklande sinnessjukdom blefve riktigt tydda och de för den sjukes vård och samhällets skydd nödiga åtgärderna vidtagna.

Enligt Riksdagens mening synes det, som om tillgodoseendet af ett betydande samhällsintresse kräfver, att det i motionen framhållna önskemålet beträffande fängelseläkarnas kompetens behörigen beaktas.

Såsom omnämnes i motionen, utgöres den för afläggande af medicine licentiatexamen föreskrifna utbildningen i psykiatri af en två månaders kurs, åtföljd af tentamen. Det synes Riksdagen klart, att en så kortvarig kurs som denna, bestående allenast i åhörande af föreläsningar med demonstrationer, icke kan vara tillfyllest för bibringande af de kunskaper en fängelseläkare behöfver för att i rättspsykiatriskt hänseende kunna fylla sin uppgift. Härför kräfves tydligen därjämte någon tids verklig läkartjänstgöring å sinnessjukanstalt. Nödiga teoretiska insikter i psykiatri hos fängelseläkaren och en ej alltför ringa praktisk erfarenhet å det psykiatriska området synas Riksdagen vara af stor betydelse ej blott för hans direkta uppgifter utan äfven för det allmänna.

Slutligen får Riksdagen i detta sammanhang fästa Eders Kungl. Maj:ts uppmärksamhet därå, att, därest såsom kompetensvillkor för här ifrågavarande läkartjänster uppställdes fordran på viss minimitjänstgöring vid sinnessjukanstalt, detta sannolikt skulle medföra äfven den fördelen, att den under senare år alltmera tilltagande svårigheten att få de underordnade läkartjänsterna vid hospitalen besatta så småningom skulle minskas.

På grund häraf får Riksdagen anhålla, det Eders Kungl. Maj:t täcktes låta utreda frågan om fängelseläkarnes kompetens i rättspsyki-

atriskt afseende samt därefter vidtaga de åtgärder, som af utredningen kunna föranledas, och, om så synes erforderligt, inför Riksdagen förlägga förslag i ärendet.

Stockholm den 1 maj 1912.

Med undersätlig vördnad.
